

PARDI ANNA

Az utas, ha Bartók

Az öszvér kikötve. Fülén lusta rovarok rajában
döng, donog a tér.
Két lefátyolozott prostituáltat, Turkniát és Fatnabánt
kísér két hivatalos személy.

A nők örülnek, hogy elhagyhatták utcáikat, melyeket
átlépni hatósági engedély kellett.
Énekeljenek – erre kérték a flegma, bajuszos rendőrök,
énekeljenek a messzi Európából jött idegennek.

Bartók arcáról veríték patakzott, de szemében
kérelhetetlen a fény,
a zene elemi tüneményeibe beavatódni Biskrában, a Szahara
szélén, mint Ipolyságban, Erdélyben, nemrég.

Kellett neki ez a nagy, kontinentális hajszolódás!
Cadixból átruccant az afrikai partra,
egy arab lebuiban egy órát ül, arab dallamot hallva,
s következő évben már gyűjtőutat szervez, a balga.

Az arab sejkék készséggel kirendelik szolgálóikat;
fezben, fehérben énekelnek a fiuk,
de Bartók asszonyi éneket is kíván hallani, s a mohamedán
nőknek idegen férfiakkal, ugye, tilos társalogni.

Így rendel ki két utcalányt a sejk, nagylelkűen, míg
Bartók öszvére kikötve a megmálházott térben; –
s lakodalmi énekeket zeng a két lány, igencsak különösen,
mintha titkos karavánút kanyarogna mindenki szívében.

Szahara, Szahara, virágének helyett homokéneket pergetsz,
sok fájó dallamot az egyetemes létbe.
S az a konok, idegen ott, a nemzeteken túli Bartók Béla
Turknia, Fatnabán keleties cifrázataiból

a máramarosi románok énekét kihallja.